

La pregària de l'Espinàs

Dg, 24/01/2021 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Feu-vos-ho com vulgueu, però heu d'anar seguint el [blog](#) d'en [Raimon Ribera](#) (amb la seva dona, la Mercè Sala). Els que ja el coneixeu no cal que us el presenti i els que no el coneixeu, podeu començar per llegir el que hi penja, com dic. Reflexions atinades, cites ben triades, il·lustracions amb obres d'art modern d'una qualitat excepcional. Tot al voltant de la reflexió contemporània sobre l'espiritualitat, tot i que no tan sols.

Fa poc va [penjar](#) el text d'una cançó que no coneixia. L'original és de Georges Brassens i la versió catalana, de [Josep M. Espinàs](#), de 1962. Es diu *La prière*, escrita "agafant fragments del poema *Rosaire*, de Francis Jammes, de 1913", apunta. El text és meravellós: repassa les situacions d'opressió i d'esperança d'aquest món, del món de 1962 i del d'ara, amb la tornada de "Déu vos salve Maria!". Aquí teniu la cançó que he trobat a Spotify:

Em va fer pensar en vàries coses. La primera que, efectivament, la pregària és això. No "tancar els ulls" sinó obrir-los bé, sovint on no mirem mai. No ben bé "trobar-te tu mateix" excepte que aquest "tu mateix" es redescobreixi encarnat en aquesta realitat d'angoixes, opressions però també esperances i vida que neix pertot. La pregària és realisme.

La segona cosa que em va fer pensar és sobre la figura de Maria, símbol d'aquesta vida que neix del més petit (i fàcilment rebutjat, com expliquen els dubtes de Josep), de l'engendrament de més vida quan aquest "tu mateix" es redescobreix en els altres. Deu ser aquesta la manera de fer de Déu a la terra, aquesta "salutació" o "salvació" davant de l'engendrament de més vida i més esperança en aquest món.

També vaig pensar en Brassens. Jo soc de la generació que ja no va créixer amb la *chanson* (i que j no va aprendre francès a l'escola). Però, per sort, aquí va tenir

influència i es va adaptar al català i al castellà. És molt bo, tant els textos com les cançons. I encara m'agrada més com, des del marge, des del rebuig a l'establert (també al religiós establert), pot fer una mirada tan afinada amb una pregària a la Mare de Déu. Sens dubte, el Concili estava a punt de bullir... Però em sembla que aquesta relació crítica i alhora d'*aggiornamento* entre el món de la cultura i la tradició cristiana ha quedat molt seca. Avui no m'ho imagino, potser amb alguna excepció que sembla una raresa.

I, finalment, pensava en l'Espinàs, avui nonagenari. En la seva empena en posarse a cantar cançons com aquestes i d'altres en català, als anys seixanta, i la seva capacitat d'atracció d'altres cantants que després han tingut una carrera artística. Ell s'ha dedicat a escriure i també l'hi haurem d'agrair la seva prosa posada al servei del més comú i quotidià, de la mirada posada, com dèiem abans, en el que és petit però segurament decisiu.

Els inicis de la Nova Cançó tenen encara certa influència del clima conciliar respecte a lo religiós. Serrat als vint anys "encara" podia creure en Déu, al mateix Déu que cridava Raimon "al vent". I Llach deia que la "fe és penosa lluita per l'avui i pel demà" (perfectament compensats per l'"[Oració](#)" de Quico Pi de la Serra). Hi ha més exemples, com un caputxí que va treure alguns *singles*.

"Un altre exemple també el vaig descobrir per casualitat, fa pocs anys, en un concert d'una amiga a Cadaqués, que la va recuperar. És la cançó "Digueu-me per què", de la Guillermina Motta (1971) i que diu "Digueu-me per què estant tan avall sento coses tan altes". A mi em sembla una bona resposta a Gabriel quan digué a Maria que Déu la salvi. I, segurament, també pels baixets com jo. Aquí la teniu.

[També vaig parlar de Josep M. Espinàs a "[La vida articulada de l'Espinàs](#)" (2013) i a "[Escriure moltíssim](#)" (2007).]